

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BA

TÌNH-CỜ GẶP-GỠ

(Tiếp theo)

THÌNH-LINH có tiếng mở cửa, cô liền chạy ẩn trong phòng mình. Chỉ trong giây-lát đã có tiếng gõ cửa phòng cô, và Ê-mi-li bước vào, nói dịu-dàng rằng :

—Luy-xi ơi, xuống mau! Má kêu em ở dưới nhà. Em mới khóc đấy à? Tội-nghiệp! Em kíp chùi mắt đi và gỡ qua mái tóc.

Luy-xi nói lớn rằng :

—Ôi! Chị Ê-mi-li ơi! Chị Ê-mi-li ơi!

Đoạn, cô lẩn vào lòng chị nuôi, không nói được chi nữa. Ê-mi-li vuốt-ve và yên-ủi Luy-xi, dẫn cô đến tận cửa phòng khách nhỏ-hẹp, để cô vào một mình. Nhưng cô rụt-rè hồi lâu, rồi mới quả-quyết bước vào, vì trái tim cô đập thình-thịch. Cô mới vào trong phòng khách, thì mắt cô liền gặp mắt sắc-sảo và sáng quắc của người lạ kia. Luy-xi lập-tức xây mặt đi vì nhút-nhát và hầu như khiếp-sợ.

Bà Vệ-nỗ-ling đứng dậy, nắm tay cô thiếu-nữ. Bà chỉ giới-thiệu cô với ông già bằng mấy tiếng :

—Luy-xi đây!

Người lạ kia nắm tay cô. Tội-nghiệp! Cô đỏ mặt vì bị cảm-xúc. Ông già nhìn kỹ mặt nhu-mì và xinh-đẹp của Luy-xi hồi lâu. Lúc đó mặt ông là một bức họa kỳ-khôi. Vẻ nghiêm-khắc lẫn lẫn đổi ra hiền-từ. Những mối kỷ-niệm cũ rích và thắm-thía bị ý-chí kiên-quyết xô-đuổi đã lâu lắm, bấy giờ được tự-do kéo nhau trở lại rần-rộ đề thẳng cái ý-chí ấy. Ông già nói rằng :

—Chà! Luy-xi giống...

Nhưng ông bỗng ngừng lại, biểu Luy-xi ngồi bên cạnh mình và trò-chuyện với cô rất thân-mật, dường như để tập cho cô quen mặt mình. Vài phút sau, ông đứng dậy, cáo-từ rất tử-tế, rồi lui gót ra về, chẳng tỏ ý chi hết.

Bà Vệ-nỗ-ling tiễn người lạ mặt đến tận cửa rồi trở vào. Luy-xi chạy lại phía bà, lớn tiếng hỏi rằng :

—Má ơi! Ông ấy là ai? Ông ấy có quan-hệ chi tới con chăng?

Bà trả lời dịu-dàng rằng :

—Luy-xi ơi, con yêu-quí ơi, đó là ông ngoại con!

—Thưa má, xin má kíp cho con biết tên ông ngoại con. Mau lên, má!

—Ông Ê-tiên Lãm-bá.

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BỐN

Một thiên lệ-sử

LUY-XI làm thình trong giây-lát vì kinh-ngạc. Việc bà Vệ-nỗ-ling bày-tỏ đó thật là tình-cờ và thình-linh đến nỗi tâm-trí cô không thể hiểu-biết việc ấy, và lại càng không thể hiểu-biết những hiệu-quả của việc ấy.

Ông Ê-tiên Lãm-bá là nhà kỹ-nghệ trú-dan, là chủ của nhà máy trong đó Duệ-la đã từng làm việc, mà lại là ông ngoại của cô à? Đối với cô, sự ấy không thể có và không thể tin được.

Nhưng nhìn vẻ mặt lo-lắng của bà Vệ-nỗ-ling, cô thiếu-nữ bối-rối bèn lần lần hiểu sự thực. Cách một lúc lâu, cô mới nhìn-biết mình có những tình-cảm khác nhau. Tình máu-mủ kia chắc sẽ làm cho đời cô gặp nhiều cuộc đổi-thay, nên cô sanh ra sợ-hãi, buồn-rầu.

(Còn tiếp)